

PASINDSPREFERICIRE

Melibeea Maghiar

•UI

00

2

Q) Q)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAGHIAR, MELIBEEA

Pășind spre fericire / Melibeea Maghiar - Brașov: Casa Literaturii Creștine, 2009

ISBN 978-973-88424-3-4

821.135.1-32

Drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii CLC România. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau folosită fără permisiunea în scris a editurii. Această povestire este o ficțiune. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare.

Tehnoredactare:

Editare, corectare text: Daniela Mehedinți

Copertă: Emanuel Hoduț

*'Vedic ac&asta prima carte. \mamei -ființa cexx. mai nww.na.ta. de. pe. pământ
fie. ca. XxmneJieu. să-c dăruiască numai fericire,, sărutate, si
stm.Luc.tnsa trordaiiruLui din*

Pentru comenzi:

Librăria CLC Timișoara

Tel/fax> 0256 424664

Mobil: 0721 511769

Email: daniela@clcromania.ro

Librăria CLC Brașov

Tel/fax: 0268 472474

Email:comenzi@clcromania.ro

www.clcromania.ro

Melibeea Maghiar

>C_ Vomnișoara Felicia era în mare încurcătură. Servitorii ei nu o mai văzuseră de mult așa de agitată. Într-adevăr, era așa pentru că în curând avea să sosească în vizită la ea fratele ei mai mare. El era plecat de zece ani în străinătate, iar acum avea să vină împreună cu soția lui și cu cei doi copii, Antonio și Lucia. De aceea, Felicia nu mai avea astâmpăr. Fugea în stânga, apoi în dreapta, aranja, dădea porunci, ajuta. Servitorii se minunau văzând-o.

Pășind spre fericire

Felicia făcea parte dintr-o familie înstărită, cunoscută și respectată de mai tot orașul. Pe vremuri familia fusese numeroasă, Felicia având încă două surori și un frate, pe lângă cel care urma să vină acum. Însă din nefericire, sora mai mare a Feliciei a murit la vârsta de douăzeci și doi de ani, de o boală grea. Aceasta a fost prima și cea mai mare dintre toți. Multă jale a fost în casa de la marginea orașului la moartea Dianei, căci așa o chema. Mama copiilor,

frumoasa Marta, s-a îmbolnăvit de inimă din această cauză și la un an a urmat-o pe fiica ei, murind și ea. Astfel că sărmanul tată a rămas singur cu cei patru copii. O iubise mult pe cea care i-a fost soție, iar apoi toată dragostea o revărsă asupra copiilor. Se îngriji de ei, plăti și o dădacă, numai să nu simtă lipsa unei mame; a avut grijă în special de educația lor, dându-i la școli și în toți acești ani a fost pentru ei cel mai bun prieten. Dar timpul a trecut repede și mare i-a fost supărarea când Lucian, acum primul băiat, a venit într-o zi la el, 1-a luat deoparte și i-a zis că și-a găsit perechea potrivită. Tatăl, se vede, nu se așteptase la aceasta și rămase uimit. -Perechea potrivită? reuși el să spună, după ce-și mai reveni puțin.

-Da, tată! Am venit acum să-ți spun, pentru că în curând dorim să avem nunta, și...

Tatăl, când auzi de nuntă, sări ca ars:

-Nuntă? Deja v-ați logodit? Fără știrea mea? Cum vine asta? Și cine e fata?

-Camelia, tată, vecina noastră. Fiul lăsa capul în jos, **știind** ce efect va avea asupra tatălui său logodna cu o fată fără **știrea** lui.

La auzul acestui nume, parcă ar fi trăznit deasupra **capului** tatălui. Nu putu să mai zică nimic, apoi, se lăsa încet în **fotoliu** și pe dinaintea ochilor începu să-i treacă viața lui de **tânăr**.

Melibeea Maghiar

Prima fată pe care o iubise fusese mama Cameliei. Ar mai fi fost câteva zile până la logodna dintre el și Ana, dar atunci tatăl Anei, care nu era de acord cu hotărârea celor doi, o obligă pe fată să se căsătorească cu altul, spunându-i lui că nu-l mai iubește și că, de fapt, nu-l iubise niciodată. Încetul cu încetul, în inima tânărului înșelat a început să se nască ură față de această familie și și-a promis că nu va mai avea nimic de-a face cu acești oameni. Apoi s-a căsătorit cu Marta, încercând să uite tot ce a fost.

Iar acum, fiul lui venea și-i spunea că era deja logodit și că în curând vor avea nunta, el și Camelia!

Ura, înecată cu timpul, începu iar să răsară și atunci îi spuse fiului său, cu mânie:

-Cum de ai îndrăznit să te logodești fără știrea mea și mai ales cu această fată?

-Dar ce ai împotriva ei? Întrebă fiul mâhnit. Nu ți-a făcut niciodată nimic. Te rog, tată, mai gândește-te!

Dar tatăl nu voia să mai audă nimic.

-Dacă nu asculți, va trebui să pleci unde știi cu tot cu ea! îi mai spuse el.

-Atunci voi pleca din casa aceasta și înapoi nu mă voi mai întoarce! în calea fericirii mele nu va putea sta nimeni, nici măcar tatăl meu, pe care l-am iubit atât! răspunse fiul supărat.

Acestea fuseseră ultimele lui cuvinte, dar pe care tatăl nu le uită niciodată. Lucian plecase cu logodnica lui cu care sigur, se căsătorise, și de atunci nu mai auzi nimeni nimic despre el.

Trecuseră aproape cincisprezece ani de atunci. Tatăl îmbătrânise, copiii crescuseră și ei mari. Martin, al doilea băiat, se căsătorise și plecase și el în Australia, la casa lui, iar mezina, Margareta, plecase în America să-și termine studiile.

Astfel că Felicia rămase singură acasă cu tatăl bătrân în grija ei. Ea nu se căsătorise, cu toate că mulți o ceruseră. Acum avea treizeci și unu de ani. 9

Pășind spre fericire

Era frumoasă, înaltă și subțirică. Ochii negri, părul brunet și buzele-i subțiri și roșii îi dădeau un aer de "mare doamnă". Avea multă răbdare cu tatăl ei și îi arăta dragoste și respect. La rândul lui, tatăl o iubea și se lăsa alintat de ea. Felicia se purta frumos și cu servitorii, cu toate că înfățișarea arăta altceva, totuși ea avea o fire blândă și îngăduitoare.

Era o primăvară târzie. Natura își revenea la viață după o iarnă lungă și friguroasă. Pomii începeau să înverzească, iar iarba de pe câmp și din grădini începea să crească, împreună cu florile de primăvară, astfel că albinele aveau de ce să înceapă să colinde grădinile și câmpiile, iar zumzăitul lor îți încânta auzul. Pârâiașul de la marginea grădinii curgea clipocind, iar

păsările și celelalte viețuitoare ale pădurii din imediata apropiere se adăpau din el.

Felicia își făcea plimbarea zilnică, pe aleea din spatele casei ce părea mai degrabă castel, când un servitor îi aduse o telegramă. Felicia o citi și rămase surprinsă. Mulțumind servitorului, se duse repede la tatăl ei să-i spună vestea cea mare. Acesta se bucură nespus când citi telegrama și o rugă pe Felicia să i-o mai citească ea o dată, să fie sigur că privirea nu l-a înșelat.

Felicia își dresе vocea și începu să citească:

"Măine voi ajunge cu familia pentru o treabă urgentă în oraș. Vom veni acasă. Martin"

Sărmanul tată! Bucuria îi era de nedescris! După atâția ani își revedea fiul iubit, singurul fiu ce-i mai rămăsese. Și încă nu se întorcea singur, ci aducea cu el întreaga-i familie: soția și cei doi copii: Antonio, care împlinea vara aceasta zece ani, și I ,ucia, care era cu doi ani mai mică decât el.

De aceea Felicia deveni așa de agitată, pentru că sosirea telegramei și anunțarea vizitei așa de târziu o puneau în mare **încurcătură**.

Melibeea Maghiar

"Ce poți face într-un timp așa de scurt?" se întreba ea supărată. "E deja după-masă, iar ei vor sosi mâine." Deci trebuia să se grăbească foarte tare dacă dorea să termine la fix.

Felicia, de fapt știa de apropiata sosire a fratelui ei mai mare, pentru că acesta o anunțase trimițându-i o scrisoare cu ceva timp în urmă. Dar fiind nesigur, nu trecu și data la care urma să ajungă. Astfel că telegrama o găsi pe Felicia nepregătită.

Dar ziua cea mare veni. De dimineață vremea se arătase frumoasă. La amiază, în timp ce Felicia și tatăl ei Toma serveau masa, servitorul anunță sosirea lui Martin și a familiei lui, iar peste puțin, îi introduse în cameră. Scena nu s-ar putea descrie în cuvinte; emoții și bucurii, amestecate cu lacrimi de fericire. Dar după ce valul acesta trecu și cei prezenți reușiră să vorbească din nou, Martin își luă soția de mână și o prezentă tatălui și Felicie:

-Tată, Felicia, v-o prezint pe scumpa mea soție, Tabita. Iar aceștia sunt cei doi copii ai noștri, Lucia și Antonio! mai spuse el, arătând spre cei doi copii.

Toți erau frumoși. Tabita era o femeie mai scundă și subțirică. Părul roșcat și ochii căprui erau întocmai ca ai băiatului, care semăna perfect cu ea. În schimb, Lucia era aidoma tatălui. Înaltă, brunetă, buzele subțiri și ochii negri.

Cei doi frați nu semănau deloc între ei.

Toate ca toate, dar bunicul, când își văzu nepoții, deveni nespus de fericit.

El vărsă, de fapt, cele mai multe lacrimi. Nu-i venea să creadă că nepoții lui erau așa frumoși. Dacă i-ar fi spus cineva, în urmă cu câteva zile, că va apuca asemenea momente fericite, nu l-ar fi crezut, ci ar fi râs de el. Dar uite că totuși se întâmplă și aceasta.

Cele două cumnate se împrieteniră repede și după câteva ore, erau cele mai bune prietene și se înțelegeau perfect. Felicia îi invită la masă, iar nou-veniții, fiind obosiți, acceptară. **11**

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

— n acest timp, în America, Margareta tocmai se pregătea să-și primească colegii pe care îi invitasе la o serbare de "rămas-bun", fiindcă-și terminase de curând studiile și absolvise facultatea. Acum dorea să plece acasă, să-și revadă tatăl și sora.

Era deja îmbrăcată și stătea pe un fotoliu, în așteptare. Rochia albastră, cu cusături complicate, îi stătea perfect, ea fiind subțire și înaltă, cum de altfel erau toți frații și surorile ei

..12

dar... era blondă. Ochii, de un albastru intens, și buzele subțiri și roșii o făceau foarte frumoasă. Era o fată inteligentă. Îi plăcea să se aranjeze și întotdeauna se îmbrăca elegant. Avea un gust fin la asortatul culorilor, și când vedeai asta, rămâneai uimit.

În sfârșit, era o tânără foarte plăcută, cuminte, harnică, inteligentă și elegantă. Se vedea că făcea parte dintr-o familie mare și înstărită.

Zbârnăitul soneriei o scoase din moleșeala și gândurile ei și o făcu să tresară. Era o colegă, una dintre invitatele ei, prima venită. Dar la puțin timp, începură să sosească și ceilalți.

Margareta nu mai avea astâmpăr. Îi plăcea să facă în așa fel încât toată lumea să se simtă bine la ea acasă. Degeaba încercau colegele ei să țină pasul cu ea, că nu reușeau.

Toată lumea se simțea minunat. Împreună petreceau perfect. Își aduceau aminte de profesori, de peripețiile și ghidușiile ce le făceau împreună și fiecare avea câte ceva de povestit.

Astfel, timpul trecea mai repede de cât te puteai aștepta.

Toți tinerii și tinerele prezenți se bucurau și parcă gândul la apropiata despărțire era alungat.

Dar, mai curând ca toate, veni și aceasta: rând pe rând, tinerii plecau. Se făcuse deja destul de târziu.

În curând, Margareta era din nou singură. Tristețea o învăluia iar. Ca să-i treacă timpul, începu să-și facă bagajele pentru că a doua zi avea să plece înspre casă. Nu anunțase pe nimeni de venirea ei acasă pentru că dorea să le facă o surpriză. Dar și mai mare avea să fie surpriza pe care o va găsi ea acasă, pentru că nu știa nimic de vizita lui Martin din Australia și a familiei sale.

După ce termină cu bagajele, își schimbă rochia, apoi se culcă, dar nu putu să doarmă. Și dacă dormea, unele vise o trezeau. Așa că toată noaptea fusese pentru ea un chin.

15

Dar dimineața nu se lăsă așteptată prea mult nici ea. De cum se luminează de ziuă, Margareta coborî din pat, răsuflând ușurată. O nouă zi, obositoare și plină de surprize îi stătea în față, dar Margareta era pregătită pentru orice.

Pășind spre fericire f Melibeea Maghi

iar

14

li cei de acasă se treziră devreme. Pentru cei doi copii era destul de greu să se obișnuiască cu climatul României, după ce crescuseră în Australia. Totuși, acesta le făcea și lor destul de bine.

Nici Felicia și nici Toma, tatăl, nu putură să mai doarmă. Așa că se întâlniră în camera de zi.

Servitorul veni imediat cu micul-dejun. După terminarea mesei, Martin propuse o mică plimbare pe care toți o acceptară. Îi era tare dor 15 _____

Pășind spre fericire

de locurile copilăriei, locurile în care crescuse. Astfel că porniră. Doar Felicia rămase mai în urmă pentru un motiv oarecare. Când ceilalți se depărta de destul, ea luă o coală pentru scrisori și un stilou și se apucă să scrie. Dacă ceilalți uitaseră de Margareta, ea nu uitase. Din prima clipă se gândise că trebuie să găsească o ocazie în care să-i scrie vestea cea mare, iar aceste clipe de singurătate erau suficiente. Așa că se apucă de scris. După ce termină, puse scrisoarea

în plic rugându-l apoi pe Jimi să o pună în poștă. Tocmai atunci se golea cutia poștală pentru a fi trimise scrisorile, astfel că scrisoarea putu să ajungă mai repede la destinație.

După ce trimise scrisoarea, Felicia plecă și încercă să-i ajungă pe ceilalți.

Melibeea Maghiar

16

'recură trei săptămâni de la plecarea Margaretei din America. Trenul opri în stație și mulți oameni coborâră din el. Curând, stația rămase goală, doar ea mai stătea acolo, încă nehotărâtă. Avea emoții. Văzuse cum pe fiecare persoană care a coborât din tren o așteptase cineva, numai ea era singură. Pe ea nu o așteptase nimeni să-i ureze un "bun-venit". Poate ar fi fost totuși mai nimerit să se anunțe. Parcă bucuria la gândul surprizei trecuse. 17 _____

Opri o trăsură și luă drumul spre casă. De câțiva ani buni nu putuse să-și vadă familia și locurile natale, iar acum...! O copleșiră amintirile. Ce bine era când toată familia era acasă, când mama și Diana încă trăiau! Era destul de mică când sora ei cea mai mare murise, dar încă își mai aducea aminte ce frumoasă fusese și ce mult o iubise! Dar acum? Diana murise, mama la fel, Lucian plecase și cine știe dacă mai trăiește, Martin era plecat și numai Felicia și tatăl ei mai erau acasă! "Ah..." - pe Margareta o podidiseră lacrimile - "... ce frumoase fuseseră vremurile copilăriei!..."

Dar vocea vizitiului o trezi la viață, la vremurile tinereții, vremurile de acum:

-Aici doriți să coborâți? o întreabă el încă o dată, crezând că nu a auzit pentru prima dată.

-Da, da, mulțumesc!

Ea îi dăde banii, iar el plecă mai departe.

Casa, marea casă i se înfățișa acum înainte renovată. Emoțiile îi reveniră. Veni Jimi să îi deschidă și îi spuse că stăpânii nu sunt acasă. Fata avea lacrimi în ochi și abia se mai putea abține să nu plângă de ciudă, pentru că nimeni nu o recunoștea.

Ridică privirea și întâlni privirea întrebătoare a servitorului care aștepta răbdător. Atunci ea, nehotărâtă, îl întreabă unde sunt stăpânii.

-Sunt plecați la plimbare, domnișoară, răspunse el. Dar, totuși, dumneavoastră cine sunteți?

Margareta se hotărî să-i spună, dar în aceeași clipă, o voce dragă o opri:

-Doriți ceva, domnișoară?

Era Martin, care tocmai atunci se întorcea de la plimbare și dorea să intre în casă, dar fata aceea frumoasă de la poartă, care i se părea atât de cunoscută, îi atrase atenția.

Se apropie și abia atunci observă că fata avea ochii în lacrimi. Atunci puse întrebarea.

18

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

Fata se întoarse uimită.

-Martin!

Vru să se arunce la gâtul lui, dar se opri. Martin, surprins, se dădu un pas înapoi. Timpul trecuse repede. Când el plecase, ea era doar o copilă, pe când acum era o adevărată domnișoară. "Cum, această tânără mă cunoaște! Pe mine, care de abia am venit, după atâția ani! Dar, totuși, parcă îmi este cunoscută... și vocea; acea voce cristalină... Cine e această fată așa de frumoasă?" se întreba el, până când Margareta, într-un fel supărată că nici chiar fratele ei nu o recunoaște, îl întreabă:

-Martin, nu mă recunoști? Sunt eu, Margareta!

"Ah, da...ea era, Margareta!", scumpa lui surioară, care era doar o copilă când el plecase de

acasă! Acum o revedea după cincisprezece ani. Cât se schimbase și cât de frumoasă era acum! Nici nu e de mirare că nu o recunoscuse la început.

-Margareta! Ce surpriză!

Se îmbrățișară fericiți.

Acum era rândul servitorului să rămână uimit.

-Dumneavoastră erați, domnișoară Margareta? întrebă el. Dar de ce nu ați spus? continuă, apoi, supărat.

Margareta se mulțumi doar să zâmbească, apoi se întoarse din nou spre Martin.

-Martin, cum de ești acasă? strigă fata cu lacrimi în ochi.

-Am venit cu familia în vizită. Dar tu? Felicia știe de venirea ta?

-Nu. Nimeni nu știe. Am vrut să fie o surpriză. Am terminat studiile și am venit acasă.

-Cine a venit acasă? răsună o voce emoționată în spatele lui Martin.

-Tată! Felicia! Unde sunteți?

-Margareta! Tu ești? Nu îmi vine să cred! sărmanul tată era copleșit de atâtea emoții.

19

Și Felicia era foarte fericită. O îmbrățișară pe rând pe Margareta.

-Cum de ai venit acasă? Mai pleci înapoi? Ți-a plăcut în America? Cum ai călătorit? întrebările răsunau una după alta, încât Margareta nu putea răspunde la toate. Felicia îi chemă în casă, apoi îi spuse lui Jimi să pregătească masa.

-Pesemne că ești obosită și ți-e foame! îi spuse ea Margaretei.

Curând intrară în cameră și soția lui Martin cu cei doi copii.

-Așa nepoți mari am? întrebă Margareta mirată.

Martin făcu prezentările, apoi se așezară la masă.

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

20

apartamentul în care locuise Margareta în America stătea acum altcineva. Proprietarul îl închiriasse din nou unui om și familiei lui; soția și copilul. Acest om venise aici în America pentru afaceri, sau cel puțin, aceasta deduse servitorul când bătu la ușă și îl auzi pe bărbat vorbind la telefon.

El închise imediat receptorul și se ridică în picioare.

21

-Domnule, spuneți-mi ce să fac! îl rugă servitorul. A sosit acum o scrisoare pe numele fetei care a locuit aici înaintea dumnevoastră și pe ea scrie "urgent"!

-Cum o chema pe această fată? întrebă domnul.

-Margareta, spuse servitorul, și se opri pentru că nu înțelegea ce scria mai departe.

La auzul acestui nume, domnul tresări, ceea ce nu-i scăpă servitorului.

Îi dădu scrisoarea, după care el plecă.

Domnul se auzi strigat de soția lui.

-Da, draga mea. Acum vin! răspunse el.

Ascunse scrisoarea și intră în camera soției lui.

-Cine a fost și ce a vrut? îl întrebă ea cu voce liniștită și obosită.

-O, a fost servitoul. Dar greșise ușa! Culcă-te acum. Măine ne așteaptă o zi grea și ești obosită. Eu mai aștept câteva telefoane, apoi mă voi odihni și eu! mai spuse el, apoi închise ușa după ce ieși.

Se așeză apoi pe un fotoliu și, cu mâna tremurândă, deschise scrisoarea. Ce citi îl surprinse și mai tare:

"Draga mea Margareta, aș dori să te văd. Îmi este dor de tine! Multe s-au schimbat aici de la plecarea ta; casa e pe jumătate renovată, iar aleea din spatele casei, aranjată. Tatălui îi este dor de tine și nu numai: de fapt îi este dor și de Lucian, îți dai seama de câți ani nu l-a mai văzut! Și când te gândești că totul a pornit din cauza unei «destul de simple» căsătorii. Măcar o veste să fi primit de la el, măcar un semn, cât de mic dacă mai trăiește... dar... nimic.

Mi-a spus într-o zi că presimte că nu mai are mult de trăit și n-ar vrea să moară fără să-l vadă măcar o dată pe Lucian. Nu știu ce să mai zic, nu mai am cuvinte... De câteva săptămâni încoace e tot mai moleșit și mai trist. Dar acum sper să mai uite puțin. A venit Martin cu soția lui, Tabita și copiii lor, Antonio și Lucia, așa, pe neașteptate. Ce fericit a fost! Eu

22

Pășind spre fericire Melibeea Maghiar

știam că vor veni, pentru că a trimis cu o săptămână înainte o scrisoare, dar mi-a zis să nu-i spun nimic, căci vrea să-i facă o surpriză și va trimite o telegramă cu o zi înainte. De asta, sper să mai uite de Lucian! Ce putem face? Nu se mai poate repara ceea ce a fost odinioară.

Și tu, vino mai repede acasă pentru că doresc mult să ne reîntâlnim toți, măcar atâția câți am rămas. Îți trimit salutări din partea lui Martin, a familiei lui și a lui tata.

Te așteptăm cât mai repede!

A ta scumpă soră, Felicia."

Când termină de citit scrisoarea, bărbatul avea lacrimi în ochi. Lăsă să-i scape din mână, se lăsă pe spate în fotoliu, închise ochii și adormi.

Dar avu un vis foarte ciudat care, spre uimirea lui, chiar avea să se întâmple:

Era ca și cum încerca să meargă spre casă. Dar soția lui nu dorea lucrul acesta și tot îi spunea să se întoarcă. Și fiul lor era cu ei.

De mult timp mergeau așa: străbăteau câmpii lungi și întinse, treceau ape, când înot, când cu barca sau pe pod, mergeau cu vaporul, și el parcă își aducea aminte de locurile care deveneau din ce în ce mai cunoscute, cu cât se apropiau mai mult de casă.

Dar de la un timp, parcă s-ar fi depărtat din nou. Nu mai cunoștea drumurile și nu mai găsea nici un punct de reper, într-un târziu, și-a dat seama că s-au rătăcit. Probabil din cauză că era deja prea obosit. Și mai ciudat era faptul că atunci când a vrut să se întoarcă, în spatele lui se întindea o pădure foarte mare și deasă, prin care nu se putea pătrunde. Deci, numai înainte puteau să meargă.

Căutau oameni pe care să-i întrebe, dar drumurile erau pustii. De abia se mai mișcau, dar de oprit, nu îndrăzneau. 25

Mergând așa, dintr-o dată au văzut că de ei se apropia o ființă. Nu puteau să-i deosebească trăsăturile, cu toate că erau destul de aproape și era ziuă, decât când aceasta ajunsese lângă ei. Atunci au putut să vadă că era o fată foarte frumoasă, blondă, care zicea că o cheamă Margareta și se oferi să le arate ea drumul spre casă.

S-au lăsat conduși de ea și după un timp foarte scurt, au ajuns la o casă mare, renovată, care avea o alee în spate, aranjată foarte frumos.

Fata se opri aici și le făcu semn să intre în curte. Au intrat, și Margareta dispăru. Atunci, el se așeză la umbra unui copac și ațipi, când auzi glasul băiatului lui. Dar acum se trezi de-a binelea, revenind la realitate. Scrisoarea îi căzu fără să-și dea seama atunci când se ridică să meargă în camera soției lui, unde se afla în acel moment și băiatul.

Se tot gândea la visul pe care-l avusese, dar lor nu le povesti nimic.

Când căută mai târziu scrisoarea, n-o mai găsi. Fiul lui o luase, o citise, apoi i-o arătă mamei, care era tare mirată și nu înțelegea cum de ajunsese o asemenea scrisoare în mâinile soțului ei. Când îl întrebă, el îi explică.

A doua zi venind acasă, îi spuse soției lui că vor trebui să plece cât mai curând de acolo, pentru că și-a terminat treaba.

-Lucian dragă, așa de repede? Îl întrebă ea surprinsă.

-Da, căci tocmai a sosit o scrisoare, ușurându-mi astfel treaba, patronul acceptând oferta mea.

Vrând să-mi facă un mic cadou, mi-a spus că a vorbit cu fratele lui din România, să ne putem petrece la el concediul de trei săptămâni pe care mi l-a acordat.

-în România? exclamă ea, cu voce tremurândă.

-Da, în România. Îți dai seama că nu l-am putut refuza.

Femeia nu acceptă și lui Lucian îi trebui mult până să o convingă, dar într-un târziu, reuși.

-Bine, vom merge, numai să nu ne recunoască nimeni!

-Am eu grijă, Mia! o liniști el.

24

Pășind spre fericire Melibeea Maghiar

~n timp ce luau cu toții masa, Jimi, servitorul, intră furtunos pe ușă.

-Stăpâne Toma, veniți repede, veniți repede! strigă el, de-abia răsuflând. Nicu a avut accident cu trăsura și e grav rănit! Veniți, veniți!

Toma și Felicia se ridicară deodată și repede merseră în curte, urmați de ceilalți care aduceau cele necesare. Ajunseră în curte, exact când doi băieți înalți și bine făcuți aduceau pe un

25

Pășind spre fericire Melibeea Maghiar

fel de targa confecționată la repezeală din nuiete rupte proaspăt din crengile unui copac aflat la locul accidentului pe Nicu, care era grav rănit și plin de sânge. De abia mai răsufla.

-Chemați medicul! strigă cineva.

Dar nu mai era nevoie, pentru că Jimi se îngrijise și de asta. Medicul intră în curte imediat.

După ce îi spală și îi legă rănilor, merse puțin mai departe cu domnul Toma, ca să vorbească cu el. Acesta tăcea. După câteva clipe, doctorul spuse:

-Nu are șanse. A fost rănit foarte grav la cap. Apoi, are răni peste tot. Va mai trăi cel mult noaptea asta.

Și așa se și întâmplă. A doua zi dimineața, Nicu muri. Toți erau îndurerați. Jimi plângea întruna, căci fusese prieten bun cu sărmanul Nicu.

Nimeni nu știa cum și ce s-a întâmplat. Doar că Jimi se trezi că cineva sună la poartă și-1 anunță să cheme doctorul și să-i spună stăpânului marea tragedie, ceea ce el și făcu.

Înmormântarea avu loc a treia zi. Mulți oameni îl plânseră, pentru că Nicu fusese un băiat foarte bun la suflet. Ajutase pe toată lumea, cu toate că era un băiat modest. Făcuse multe servicii femeilor mai bătrâne și celor bolnavi, era prietenos, vorbea și se purta foarte frumos cu oricine, deși era un simplu vizitiu. De aceea el nu fusese uitat repede și i se simți mult lipsa.

La o săptămână după moartea lui Nicu, domnul Toma se hotărî să caute alt vizitiu și îl angajă chiar pe băiatul care o adusese pe Margareta acasă de la stația trenului.

Coincidența era uimitoare: când domnul Toma ajunse în fața casei patronului de trăsuri, acest tânăr tocmai ieșea de acolo. Pe fața lui se puteau cu ușurință citi tristețe și îngrijorare. Când îl întrebă care era cauza, el îi explică că stăpânul lui tocmai îl concediase, pentru că trebuise să vândă trăsura și caii pe care îi conducea el. Atunci, domnul Toma îl angajă la el.

26

Ivan avea douăzeci și patru de ani. Trăia modest, fiind sărac; era un tânăr cu trăsături fine, dar care iubea munca. Ochii verzi și părul brunet îl făceau un tânăr drăguț, chiar frumos. Avea o statură zveltă și avea un suflet de aur. Dar, cu toate acestea, după părerea lui Jimi, nu-1 putea înlocui în totul pe Nicu, deși toți erau foarte mulțumiți de el.

El o recunoscuse repede pe fosta lui clientă, Margareta. Nu o putuse uita așa ușor, când, întorcându-se din întâmplare, o văzu că era tare tristă și ochii îi erau plini de lacrimi. I se păruse o fată foarte frumoasă și nu înțelegea cum de o tânără care părea că avea de toate mai putea duce lipsă de ceva. Ivan nu cunoștea prea bine familia ei, pentru că era doar de vreo doi ani în acest oraș și nu avusese ocazia. Dar acum o avea și în curând înțelegea de ce era așa de tristă câteodată.

ZL

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

/C_ După o lungă călătorie, Lucian și familia lui ajunseră în oraș. După ce se stabiliră la fratele patronului, prima lor grijă a fost să se odihnească.

Lucian, dorind să se recreeze, ieși să cutreiere străzile.

Dar mergând așa, întâmplător se ciocni de Margareta, care ieșise și ea să se plimbe.

-Oh, mă scuzați! Îmi pare rău! spuse ea, uitându-se lung la Lucian.

-Vina e a mea! Îmi permiteți?

Și îi ridică coșul răsturnat, apoi plecă mai departe, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar după câțiva pași se opri, se întoarse și privi în urma fetei, apoi ridică din umeri și se depărta. Și Margaretei i se părea tare cunoscut. Parcă îl mai întâlnise undeva și tot căuta să-și aducă aminte unde, dar nu reuși, așa că se urcă mirată în trăsură care o aștepta după colț.

-Putem merge acasă, Ivan! spuse ea, blând. Dar ce ai astăzi de ești așa de trist? Ce ți s-a întâmplat?

Într-adevăr, băiatul arăta tare obosit și era palid. Dar îi dădu explicația cerută.

-Azi dimineață, când am plecat de acasă, l-am lăsat pe fratele meu să o îngrijească pe mama, care este tare bolnavă. Doctorul a avut puține de zis în privința ei! Băiatul își plecă capul.

-Mama ta? De când e așa?

-Bolnavă e de câteva luni, dar de două zile încoace, îi merge tot mai rău.

-De ce nu ai spus asta până acum? Putem merge să o vizităm? Tonul vocii ei era puțin aspru. Ivan ridică mirat capul.

-Chiar doriți să o vizitați?

-Desigur, și veneam mai repede dacă știam.

Ivan porni și luând-o pe o stradă micuță, se opri în capătul ei, în fața unei căsuțe mici și destul de vechi. Vopseaua de pe pereți era de mult cojită și acoperișul îi era aproape dărâmat.

Margaretei i se făcu milă de acești oameni și de felul în care trăiau ei, dar nu zise nimic. Ivan îi întrerupse șirul gândurilor cu o afirmație surprinzătoare, pentru ea cel puțin:

-Acum e ora de închinare.

Margareta se uita mirată, neînțelegând ce înseamnă o oră de închinare. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, acesta îi prinse privirea și cu un suspin îi explică:

28

29

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

-În această oră se adună mai mulți oameni, într-o casă oarecare și cântă, se roagă, apoi cineva ține o predică, adică explică câte un pasaj din Biblie, din Cuvântul lui Dumnezeu. Tu îl cunoști pe Dumnezeu? ultima întrebare fusese rostită mai rar, după puțină pauză.

-O, da! Am auzit de El la biserică când eram mai mică, spuse Margareta sigură pe ea.
-Că ai auzit de El nu e de ajuns! Trebuie să-L și primești în inima ta ca Mântuitor personal.
Dar vino înăuntru și vei auzi ce trebuie să faci.

Intrară tocmai în timpul unei cântări.

Margareta privi în jurul ei. Într-adevăr, erau mulți oameni adunați acolo; unii stăteau pe scaune, alții pe pat, alții în picioare, fiecare cum și pe unde apucase. Dar într-un colț era un pat în care stătea o femeie întinsă. Pesemne, era mama lui Ivan. Lângă patul ei, un tânăr stătea pe un scaun și avea grijă de ea. Semăna cu Ivan foarte mult. Era fratele lui, Mihai. Toți oamenii adunați acolo erau oameni simpli; casa în sine era simplă, se putea observa că îndurau povara apăsătoare a sărăciei, dar în afară de asta se mai putea observa foarte bine, curățenia era lucrul de capătăi.

După ce se încheie cântarea, un bărbat din primele rânduri se ridică în picioare și începu să vorbească.

Mai întâi citi câteva versete dintr-o carte mare, groasă și veche, apoi o închise și continuă să vorbească cu atâta siguranță, încât o uimi pe Margareta; parcă cel care vorbea își spunea lecția. Dar ceea ce spunea el nu era ca o lecție oarecare învățată la școală. Era ceva deosebit:

-Dragi frați și surori adunați aici, împreună în această casă, începu el, este un mare har din partea lui Dumnezeu că am putut sosi pentru a asculta Cuvântul ce-l are Isus pregătit pentru noi, astăzi. Dar vă îndemn ca mai întâi să vă gândiți la sufletele pierdute, care nu au această bucurie, căci nu vor să ia

30

aminte la glasul Păstorului care îi cheamă la El. De aceea să ne rugăm neîncetat pentru ei. Dar haideți acum, să privim puțin la pilda Păstorului cel bun, pe care am citit-o, și să învățăm de la Domnul Isus. El, de cum a văzut că lipsește unul, doar unul dintre mielusei, nu a avut liniște până nu s-a dus să îl caute, cu toate că mai avea sute de oi acasă. Și când l-a găsit, l-a pus pe umerii lui și l-a adus înapoi acasă.

Asta ne ajută să înțelegem că e de datoria noastră să căutăm sufletele pierdute și să le ajutăm să găsească calea Mântuirii, calea cea strâmtă, și să vină la Domnul Isus, care poate să-i ierte și să-i vindece de orice boală trupească sau sufletească sau orice păcat pe care l-ar avea.

Dar ca să-i putem aduce pe alții la Isus, trebuie să fim noi înșine adevărați copii ai Lui și El să locuiască în inima noastră, ca Stăpân, Domn, Mântuitor și Rege suprem. Dacă nu-L avem, tot ce trebuie să facem este să-L rugăm să vină să ne curețe inima și să o spele în sângele Lui cel Sfânt, care a curs pe dealul Golgota spre iertarea păcatelor noastre.

Apoi, dacă nu suntem siguri pe ceva sau nu înțelegem ceva, Sfânta Scriptură, Biblia, ne poate da explicația de care avem nevoie. Tot ce trebuie noi să facem e să citim din ea și nu numai: să o și împlinim! Acesta e cel mai important lucru!

Acum, fiecare ar trebui să ne punem câteva întrebări în dreptul nostru, la care să meditam: în primul rând, cine locuiește în inima noastră? Dumnezeu sau cel rău? Cine e stăpân pe viața noastră? Cui ne închinăm noi viața noastră și pe cine slujim? Cum stăm cu dragostea de aproapele nostru? Domnul Isus ne poruncește să ne iubim aproapele cape noi înșine. O facem noi? Ascultăm de șoapta Duhului Sfânt? Pentru ca viața noastră să fie un exemplu și cei din jurul nostru să vadă în noi un adevărat copil al lui Dumnezeu, trebuie să lăsăm Duhul Sfânt să ne conducă viața. Să facem ce este bine, nu ce este rău; să iubim binele, nu

Pășind spre fericire Melibeea Maghiar 51

răul; să nu ne lăsăm amăgiți de Satan, care umblă cu prăjiturile lui, poftindu-ne să servim din ele. Vorbesc de prăjiturile lui ca fiind acestea: minciuna, lenea, lăcomia, mândria, ura, nepăsarea față de Casa și lucrarea Domnului, și cea mai rea, lepădarea de credință în fața strâmtorării. Trebuie să avem mare grijă și să rugăm pe Domnul Isus să ne ajute întotdeauna, căci prin puterile noastre nu vom putea birui nicicând, pentru că cel rău este mai tare decât noi. Și zic ca Domnul să ne ajute! Amin.

Bărbatul se duse la locul lui, după care se cântă o altă cântare. Dar Margareta nu o mai auzea și pe aceasta. Fusesse atinsă de cuvintele celui om, atât de simplu rostite. Ea știa de Dumnezeu, auzise de El, dar n-a luat în serios și nu s-a gândit niciodată la El și la faptul că avea nevoie de ajutorul Lui. Credea că se poate descurca și singură, credea că dacă a trecut de vârsta majoratului, nimic și nimeni nu trebuia să o mai stăpânească, ci ea era singura care avea voie să facă asta. Simțea că oamenii din jurul ei prezenți în această casă au ceva ce ea nu are. Și dorea neapărat să știe ce însemna pentru ea acel "ceva" care îi făcea pe ceilalți deosebiți față de ea. Dar se mărginea la gândul că-l va întreba pe Ivan și el sigur va putea să-i explice totul.

Urmă apoi o rugăciune al cărei scop era să-i ajute pe cei ce doreau să-L cunoască cu adevărat pe Dumnezeu, apoi adunarea se termină și toți oamenii pleacă în treaba lor.

Margareta era încă prea cufundată în gânduri pentru a putea observa că doi ochi o priveau insistent. Ivan se ridică și merse la ea.

-Acum puteți veni să o vedeți pe mama. Am anunțat-o de vizita dumneavoastră și este foarte fericită.

Ea tresări la auzul vocii lui și zise grăbită:

-Da, da, vin acum! și se ridică în picioare.

Se îndreptară spre patul cu femeia bolnavă. Mihai stătea tot acolo, pe scaun, lângă pat.

Margareta mai recunoscuse și pe

52

bărbatul care predicase și care se opri și el lângă mama lui Ivan, pentru a vorbi cu ea. Dar când se apropie Margareta, acesta se întoarse și după câteva momente în care o privi pătrunzător, îi zise:

-Dumneavoastră sunteți pentru prima dată aici, nu?

-Da, pentru prima dată, răspunse ea, timid.

-Și sunteți împăcată cu Dumnezeu? continuă pastorul, apoi.

Fata lăsă capul în jos.

-Nu, încă nu, pentru că nu am știut până acum nimic despre asta. Credeam că ajunge doar să auzi despre El. Nu mi-a spus nimeni, niciodată, că mai trebuie să-L și primești și să-I slujești.

-Și nu ai fost prea fericită doar cunoscându-L, nu și primindu-L, nu?

-Nu m-am gândit niciodată că poți fi mai fericit decât atunci când ai totul și-ți poți permite orice! răspunse Margareta, contrariată.

-Da, vă dau dreptate, într-un fel. Dar ați văzut acești oameni atât de simpli? Nu au multe, dar fericirea lor e mare și nu simt vreo lipsă. Asta doar pentru că Isus locuiește în ei și le conduce viața. Sunt în stare să și moară, dacă este nevoie, pentru Domnul Isus, dar de credință nu se leapădă în fața nevoilor și nu numai: chiar și în fața oamenilor cu vază, din această societate.

-Nu-i cunosc bine, dar sunt sigură că lor nu le-au murit frații, surorile și părinții!

Fata aproape plângea.

-Domnișoară, începu atunci băbatul, dacă asta e părerea dumneavoastră, nu vă contrazic, dar aș dori să vă povestesc ceva.

Părinții mei s-au despărțit, pentru că încă nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și poruncile Lui. Eu am rămas la tatăl meu. Aceasta s-a întâmplat la vârsta de șase ani. Mama mea s-a

55

Pășind spre fericire

căsătorit din nou, iar tatălui meu îi plăcea băutura și frecvența foarte des cârciumele. într-o seară, venind beat acasă de la o astfel de cârciumă, a căzut și s-a lovit foarte tare la cap. A fost îngrijit de medici cât de bine s-a putut, dar la urmă, a murit. Totuși, înainte de a muri, datorită unei persoane cu suflet bun, s-a împăcat cu Dumnezeu și astfel a plecat în cer, pentru că Dumnezeu l-a iertat și l-a acceptat să fie un copil al Lui.

Mama mea, după câțiva timp de la această veste, l-a primit și ea pe Domnul în inima ei. Dar fiindcă noului ei soț nu-i convenea aceasta, o bătea foarte des. Astfel, s-a îmbolnăvit și a murit

și ea. Deci, amândoi părinții mei au murit împăcați cu Dumnezeu, cu toate că la început nu erau așa. De asta sunt sigur că-i voi întâlni în cer și de abia aștept clipa aceasta. Eu am rămas singur de la vârsta de paisprezece ani, câștigându-mi singur pâinea, cu speranța în suflet că Dumnezeu mă va lua și pe mine la El și astfel voi scăpa de tot chinul de pe acest pământ. Dar uite că am ajuns să am vârsta aceasta, Domnul nu m-a părăsit nicio clipă și am putut să văd la orice pas lucrarea măreață a mâinilor Lui. El m-a călăuzit întotdeauna și îi mulțumesc pentru aceasta, căci m-a făcut cel mai fericit om de pe acest pământ, deși uite că nu am bogăție, nici cel puțin un sfert din cât bănuiesc că aveți dumneavoastră. Deci vedeți că fericirea nu stă în bogăție, căci se poate întâmpla ca vreodată Domnul să-Și retragă Mâna de deasupra capului dumneavoastră și atunci veți rămâne fără nimic. Și atunci ce veți face? Căci voia Domnului se împlinește chiar dacă voia dumneavoastră e alta. Așa că mai gândiți-vă.

Nimeni nu zicea nimic. Toți auzeau pentru prima dată povestea acestui om. Margareta era mai mult decât impresionată.

-Și cum îl pot primi pe Dumnezeu ca Mântuitor personal? întrebă ea într-un sfârșit.

Pastorul ridică capul, iar în ochii lui Ivan se putea citi o bucurie nespusă. Dar Margareta nu avea timp să vadă asta.

54

Melibeea Maghiar

Aștepta răspunsul pastorului. După o clipă de tăcere, acesta spuse:

-Tot ce trebuie să faci este să-L rogi pe Domnul Isus să te ierte de toate păcatele făcute cu voia sau fără voia ta, de la cele mai mari, până la cele mai mărunte și să-ți pară rău de ele, apoi să-L chemi cu în inima ta și să ascuți în totul de El. Vei vedea că atunci vei fi cea mai fericită. Apoi va trebui să-ți ierți toți dușmanii și să-i iubești, să ierți pe oricine ți-a făcut vreun rău, să-i răsplătești înapoi, nu cu ură, ci cu dragoste, așa cum a poruncit Isus. Căci dacă vrei să fii tu însăși iertată de Dumnezeu, trebuie să ierți și tu la rândul tău, căci Dumnezeu, în Scriptură ne spune că dacă vrem să fim iertați, să iertăm.

Dacă nu ai înțeles pe deplin pașii pe care îi ai de făcut, citește în Biblie și acolo vei vedea adevărul deplin în tot ce trebuie să faci.

-Vă mulțumesc! spuse recunoscătoare Margareta. Dar, nu mai stați? întrebă apoi, văzând că se pregătește să plece.

-Nu, trebuie să plec, dar dacă aveți ceva întrebări, mă puteți găsi aici în fiecare zi, la aceeași oră. Și ne-ar face foarte mare plăcere dacă ați lua și dumneavoastră parte la aceste întâlniri.

-Da, aș dori foarte mult aceasta. În orice caz, vă mulțumesc mult de invitație. La revedere!

-La revedere! salutară și ceilalți.

-La revedere! răspunse el, apoi închise ușa după ce ieși din cameră.

Nimeni încă nu vorbea. Margareta medita la cele ce auzise. Își dorea fierbinte să aibă acea credință și să fie fericită, întocmai ca a acelui bărbat. Într-un târziu, Ivan revenindu-și primul la realitate și amintindu-și de îndatoririle de gazdă, se adresă mamei și lui Mihai, prezentându-o pe Margareta:

-Mama, Mihai, ea este Margareta, fiica domnului Toma, stăpânul meu.

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

-Fiica mea, prezența ta aici mă bucură foarte mult, răsună glasul slab al mamei. Se vede că ai un suflet bun și nobil, căci altcineva în locul tău, nici n-ar fi vrut să audă măcar de un asemenea loc, mai ales să viziteze o bolnavă săracă așa ca mine...

-Oh, vă rog, nu mai vorbiți astfel! o întrerupse Margareta. Dacă știam, veneam mai repede, dar Ivan nu mi-a spus nimic. N-am știut, și dacă nu îl întrebam eu, nu știam nici până acum. Dar mă bucur foarte mult că am venit. Ah, dar deja este foarte târziu. Ce a mai trecut de repede timpul! Ar cam trebui să plec, dar voi veni și mâine, promit!

-Du-te, draga mea! Te așteptăm!

Margareta ieși. Ivan își sărută mama pe frunte, își salută fratele și o urmă.

în trăsură, pe drumul spre casă, Ivan îi zise Margaretei:

-Mulțumesc!

-Pentru ce? Întrebă ea surprinsă.

-Pentru că ai venit la noi și că numai datorită ție am putut lua parte la ora de părtășie, căci de mult nu am mai fost prezent și chiar aveam nevoie de asta.

Și se lăsă din nou liniștea, căci Margareta nu mai zise nimic.

56

/__yupă plimbarea prin oraș, Lucian se întoarce acasă, încă îi mai stăruia în minte chipul fetei pe care o întâlnise în oraș. Semăna prea mult cu fata din visul lui, cea care le-a arătat drumul. Oare să fie aceeași? Să fie ea Margareta? Nu-și putea răspunde la întrebările acestea.

Când s-au despărțit după ce-i dăduse coșul, o urmărise cu privirea tocmai să vadă unde avea să se ducă și văzuse că urcase într-o trăsură condusă de un băiat tânăr. Era tare curios

37

să știe unde stătea. Poate așa ar fi reușit să dezlege visul acela misterios. Dar nu avea cum să urmărească trăsura, el fiind pe jos.

De aceea, ridicând din umeri, plecă mai departe.

Tot gândindu-se la aceasta, nu-și dădu seama ce repede parcurse drumul și se trezi dintr-o dată ajuns în fața casei unde locuia.

Soția îl întâmpină cu o față zâmbitoare și imediat îl întrebă:

-Cum a fost plimbarea?

-A fost totul bine și frumos. Am văzut multe locuri frumoase, pe care merită să mergi să le vezi și tu.

-Da? Mă bucur că ți-a plăcut! Și când mă vei duce și pe mine?

-Mai încolo. Acum vreau să mă odihnesc puțin. Apoi se întoarce spre Daniel, fiul lui, care între timp intrase și el în cameră. Pregătește-te, căci deseară vom ieși în oraș să vă arăt câteva locuri frumoase, pe care le-am vizitat.

Și se opri aici. Iulia și Daniel se retraseră, lăsându-l să se odihnească.

-Mamă, ce are tata de e așa de încruntat? Pare supărat! o întrebă Daniel pe mama lui, imediat după ce ieșiră din cameră.

-Știu, am observat asta de cum a intrat. Cine știe ce-o fi văzut prin oraș! Sau cu cine s-o fi întâlnit! Spuse ea gânditoare, apoi plecă la treaba ei.

Băiatul ridică din umeri. Totul devenea din ce în ce mai ciudat. Deja începea să nu mai înțeleagă comportamentul celor din jurul lui, dar deocamdată nu avea nimic de zis, așa că tăcea.

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

38

/omnule, aş vrea să vă pot explica eu, dar din păcate, nu am fost acolo şi de aceea, nu am văzut. Şi... o, dar iat-o pe Margareta. Draga mea, vino puţin până aici! Strigă tatăl ei, tocmai când aceasta intră pe uşă.

La ei în vizită era un domn dintre vecini, care venise să ceară câteva sfaturi pe care numai domnul Toma le putea da. Acolo erau şi restul: Martin, familia lui şi Felicia.

39

Păşind spre fericire

Melibeea Maghiar

Trecuse destul de mult timp de când stăteau acolo şi vorbeau, când Margaretei i se făcu rău şi simţea nevoia de aer curat.

-Ai păţit ceva, Margareta? întrebă Tabita, din cauză că era şi palidă.

-Nu, sunt doar obosită şi cred că un pic de aer curat mi-ar face bine.

Aşa că ieşi. Ceilalţi îşi continuară convorbirea în timp ce ea se plimba singură şi gânditoare.

Se așeză pe o bancă, fără să-şi dea seama că nu mai era singură. Puţin mai în spate, era Ivan, care o privea. Băiatul oftă. Iar era supărată Margareta. "Oare de ce? Ah, dar a început să şi plângă. Trebuie să merg să vorbesc cu ea" îşi spuse el şi porni. Dar călcând, produse zgomot, iar fata se întoarse.

-Tu ce faci aici? îl întrebă ea surprinsă.

-Mă plimbam şi eu. Dar de ce eşti aşa tristă? De ce nu laşi poverile tale în mâna Domnului Isus? El ne spune să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, căci El însuşi Se îngrijeşte de noi. Tu de ce nu faci aşa?

-Nu am curaj. Dacă pe mine nu mă iartă? Am prea multe păcate.

-Margareta, Domnul Isus tocmai pentru asta a venit în lume, să caute şi să mântuiască ceea ce era pierdut. S-a dezbrăcat de toată slava şi a luat un chip de om. S-a născut şi a trăit ca un om simplu, dar nu avea păcat. Totă viaţa Lui a lăsat-o ca un exemplu pentru toţi cei ce vor să-L urmeze. Apoi, a murit pe cruce, pentru că a iubit foarte mult lumea, pe mine şi pe tine, Şi-a dat viaţa la Calvar, ca să putem ajunge şi noi în cer. Dar El nu e mort! A înviat a treia zi şi după încă patruzeci de zile, S-a înălţat la cer pentru a ne pregăti un locaş în Noul Ierusalim, ca acolo unde va fi El, să fim şi noi. Pentru Isus, orice lucru este cu putinţă. Cât a trăit pe pământ, a vindecat şi a iertat. Crezi că nu poate să facă acelaşi lucru şi pentru tine? Tot ce trebuie să faci, e să-L rogi să te ierte, pentru că El nu intră

40

cu de-a sila în inima şi în viaţa omului, ci stă afară şi bate la uşa inimii tale. Dacă-I deschizi, va intra la tine, vei cina cu El şi El cu tine. Margareta, vrei să-L primeşti?

-Da, vreau! Dar... nu m-am mai rugat niciodată şi chiar nu am idee cum pot să o fac.

-E foarte simplu, spuse Ivan atunci. Repetă doar după mine, dar să te rogi din toată inima ta! Îngenunchiară chiar acolo unde erau şi Ivan se ruga, iar Margareta repeta după el:

-Doamne Isuse, vin acum înaintea Ta, aşa cum sunt, cu starea mea păcătoasă. Nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat, dar aş vrea ca de azi înainte să intri în inima mea şi să rămâi acolo, iar eu să fiu copilul Tău şi viaţa mea întreagă să o închin la picioarele Tale. Îmi pare rău că până acum am trăit în păcat şi aş vrea să mă ierţi, spălându-mă în sângele Tău cel Sfânt şi îmbrăcându-mă cu haina cea nouă, haina Mântuirii. Condu-mi viaţa şi ajută-mă să rămân în voia voia Ta. Veghează asupra mea şi ajută-mă să fiu o adevărată lumină pe calea cea strâmtă, astfel fiind un exemplu pentru cei din jurul meu, pentru ca să cunoască şi ei Adevărul. M-am rugat în Numele cel Sfânt al Domnului nostru Isus Hristos. Amin.

Margareta rosti rugăciunea din inimă şi simţi cum în timpul acesteia, Domnul Isus Se atinge de inima ei şi o iartă. Când se ridicară, faţa ei strălucea şi o bucurie fără pereche se citea pe ea. Pacea intrase în inima ei şi îi inundase fiinţa.

-O, Ivane, Domnul Isus mi-a ascultat rugăciunea şi a intrat în viaţa mea! Am simţit aceasta!

Vreau să merg să le spun şi celorlalţi.

Fata se ridică să plece, dar Ivan o prinse la timp de mână:

-Stai Margareta! nu uita faptul că ei nu-L cunosc pe Domnul. Va fi o luptă grea, dar cu ajutorul Lui, vei birui. Mă bucur împreună cu tine, sora mea. Domnul să fie lăudat!

41

Pășind spre fericire

-Da, dar trebuie să le spun! Vreau să-L cunoască și ei, să fie așa fericiți ca mine! Oh, avea dreptate pastorul când spunea că voi fi foarte fericită când îl voi accepta pe Domnul în viața mea! Într-adevăr, Dumnezeu m-a îmbrăcat cu o haină nouă. Vă mulțumesc! Numai prin voi am putut să-L primesc pe Dumnezeu în inima mea, găsind astfel adevărata pace și fericire!

-Haide, atunci să-I mulțumim pentru aceasta! și Ivan îi mulțumi lui Dumnezeu, rugându-L totodată să o ajute pe Margareta în lupta ce o va avea de dus cu ceilalți membri ai familiei ei, luptă care de abia începea.

Căile Domnului, care ne sunt necunoscute, la urmă se dovedesc a fi cele mai minunate.

Melibeea Maghiar

42

"ntre timp, musafirul plecase, iar Felicia, încă îngrijorată, plecă să o caute pe Margareta.

Ajunse în spatele lor, tocmai când cei doi se rugau pentru mântuirea fetei. Primul imbold a fost să meargă să-i oprească, dar uită repede de asta când văzu ce schimbare se producea pe chipul fetei. Fața îi era din ce în ce mai luminoasă și când terminară și se ridicară în picioare, era pe deplin fericită. Se înduioșa și câteva lacrimi

43

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

chiar îi curseră pe obraji, auzind discuția celor doi. Nu! Din partea ei nu va avea de dus nicio luptă și va căuta să-l împiedice și pe tatăl lor să o certe din această cauză. Dar ce era oare cu calea cea strâmtă de care pomenise Margareta? Trebuia să găsească o ocazie să vorbească cu ea. Ar fi putut chiar acum, dar îi era totuși rușine de acest Ivan. Ce era cu el aici? Dar, de fapt poate chiar el o învățase totul, deci ar putea atunci să-i explice și ei cum îi explicase Margaretei. Dar... nu putea. Cum ar fi stat ca o doamnă să se lase învățată de un biet vizitui? Mândria era mare, dar dorința pusă de Dumnezeu în inima fiecărui om, pe care unii, totuși, o ignoră, această dorință de a găsi calea Adevărului și de a avea acea fericire pe care o experimenta Margareta acum era și mai mare și până la urmă, aceasta învinse. Felicia, făcându-și curaj, ieși din spatele copacului unde stătuse ascunsă.

Auzind pași în spatele lor, tinerii se întoarseră speriați și când o văzură...:

-Felicia! strigară amândoi deodată. Ce faci aici? continuă, apoi Margareta.

-Voi de abia acum mă vedeți, dar eu sunt de mult aici, în spatele vostru, și am auzit aproape toată convorbirea voastră. Felicitări, Margareta! Dar nu vă speriați, continuă apoi, văzând că cei doi se uitau la ea cu teamă, pentru că nu am venit să vă mustru, ci dimpotrivă: Ivane, se adresă ea, întorcându-se spre Ivan, explică-mi și mie ceea ce ai învățat-o pe Margareta! rosti ea cu hotărâre.

Cei doi tineri, se vede, nu se așteptaseră deloc la aceasta, căci se priviră un timp, uluiți. Pe fața tânărului strălucea bucuria, iar Margareta se aruncă în brațele Feliciei scoțând un strigăt de bucurie.

Dar Ivan nu se lăsă prea mult copleșit și după ce-și dresе vocea încetișor, trebui să reia tot ceea ce îi zisese și Margaretei. Și într-un final, ziua se temină cu bine, Felicia primindu-L și

ea pe Isus în inima ei.

44

-Iată, îi spuse Ivan Margaretei, Dumnezeu îți arată că este cu tine: încă de la început, a făcut ca mersul pe calea cea strâmtă să fie mai ușor, cu câștigarea Feliciei de partea Lui. Incredete-te în continuare în El și promisiunea Lui este că te va ajuta. Și nu uitați: "Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși Se îngrijește de voi" mai spuse, apoi se despărțiră.

45

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

Qfc.

lua parte acum în fiecare zi la întâlnirile din casa lui Ivan, chemând-o și pe Felicia. Dar într-o bună zi, Lucia, fata lui Martin, văzându-le că se pregătesc din nou să plece, curioasă, așa cum e firea unui copil de vârsta ei, le întrebă unde merg.

Atunci ele îi explicară și, bucurându-se, acceptară cererea fetei de a merge și ea "măcar odată să văd cum e și

46

dacă îmi place, mai vin!" și fiindcă-i plăcu, continuă să meargă, iar după câțva timp în care frecventase zilnic adunarea, Lucia îi primi și ea pe Domnul în inima ei. Era foarte schimbată, iar prima care a observat aceasta a fost mama ei. De aceea, într-o zi, o întrebă:

-Ce s-a întâmplat draga mea, că de la un timp încoace ești parcă... nu știu...schimbată...?

-Numai la mine ai observat aceasta? îi răspunse fiica sa. La celelalte fete, nu?

Tabita era mirată de vorbele fiicei ei. într-adevăr, observase ea ceva, dar nu avusese timp să cerceteze. Oare ce se întâmplase de erau toate așa de fericite? Nu înțelegea, de aceea o rugă pe fată să-i explice.

Lucia ceru înainte putere de la Dumnezeu, apoi începu să-i explice mamei ei ce se întâmplase și de unde venea acea fericire ce se putea citi pe fața lor:

-Dragă mamă, toată fericirea, bucuria, mulțumirea care domnesc pe chipul nostru, se datorează numai și numai faptului că Domnul Isus ne-a iubit și pe noi, făcându-ne copii ai Lui, după ce, mai întâi, noi L-am rugat să ne ierte păcatele și L-am primit în inimile noastre. El astăzi locuiește în noi și ne-a schimbat total viața, dându-ne această fericire. Acum înțelegi?

-Cred...! făcu mama gânditoare. O atinseră cuvintele Luciei. Parcă dorea și ea această fericire. Dar oare ce va zice Martin când va afla totul? Nu credea că va fi foarte bucuros.

Dar Lucia continuă:

-Mamă, Isus vă iubește și a murit pe cruce și pentru voi! De ce nu-L primiți?

-Lucia, gândește-te, ce va zice tatăl tău când va afla că ai devenit creștină? Doar știi că el nu iubește religia!

-Dumnezeu va avea grijă și de această cauză. Ajunge zilei necazul ei. El îl va conduce și pe tata pe calea cea strâmtă. Sunt absolut sigură de aceasta și mă încred în El. În plus, aici nu e vorba de religie. Religia e religie și nu are a face cu ce și

47

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

în cine credem noi. Oamenii greșesc mult prin faptul că ei cred că a te încrede în Dumnezeu și a-I sluji Lui din toată inima ta se numește, de fapt, religie. Dar ei nu știu nici măcar acest lucru și cred că dacă sunt religioși vor ajunge în împărăția lui Dumnezeu. Nu religia ne învață cum să fim credincioși, ci Scriptura. Poți să nu te numești religios, dar să-L iubești pe Dumnezeu. Poți să nu iubești religia, dar să-L iubești pe El. Atunci ai totul.

-Da, dar crezi că Martin va înțelege? mai întrebă mama, încă neliniștită.

-Mamă, acum lasă-l pe tata. E vorba de tine. Dacă tu crezi, nimic, nici chiar tata nu te poate opri să-L primești pe Dumnezeu, Mântuitorul vieții tale. Ai să vezi că atunci când El te întărește nu îți va mai fi frică de nimic.

-încep să înțeleg. Dar explică-mi mai multe!

Luciei îi străluceau ochii de bucurie și se rugă încă o dată la Domnul să o ajute, să-i dea puterea și cuvintele necesare.

-Mamă, eu sunt încă un copil și în cele spirituale, dar îți voi explica totul, așa cum am înțeles și eu.

Și îi explică tot ce știa și ea. Mama ei era foarte atentă. Când termină, o întrebă:

-Dar cum poți crede că El este viu, din moment ce L-au răstignit pe o cruce?

-Mamă, eu pot să cred pentru că El este Acela care vindecă și dăruiește fericire, ceea ce a făcut și cu mine. În schimb, dacă ar fi fost mort, noi, cei ce L-am primit, n-am mai fi avut această fericire și pace ce ne stăpânește pe deplin inima. Nu vrei și tu să faci cunoștință cu El? Ai să vezi: vei fi cea mai fericită!

-Ba da, aș vrea, dar nu pot să cred că El a înviat și trăiește și în ziua de azi, de abia atunci când voi vedea cu ochii mei una dintre minunile Lui.

-Uite, ai în fața ochilor tăi una dintre minunile Lui! răsună o voce bărbătească în spatele lor. Mama și fiica se întoarseră speriate și în spatele lor era... Martin, care stătea în picioare. El continuă:

-Eu de mult m-am întors la Domnul, dar mi-a fost teamă să vă spun aceasta, pentru ca relația dintre noi să nu se răcească. Am încercat eu să fiu o lumină, să vedeți în mine o schimbare, dar acum, când mă uit în urmă, îmi dau seama că n-ați observat nimic. Stau de câțva timp în spatele vostru și nu pot decât să mulțumesc Domnului că m-a ajutat să trăiesc și ceasul acesta, care este cel mai binecuvântat din viața mea. Acum că ai văzut minunea cu ochii tăi, crezi?

Lucia nu mai avea cuvinte și nu putea să rostească nimic. Îi era atât de recunoscătoare

Domnului că-i ascultase rugăciunea! Dar și Tabita era fericită. De aceea răspunse sincer:

-Da! Cred din toată inima și doresc fierbinte să-L pimesc pe Domnul Dumnezeu în inima și în viața mea!

-Atunci, haideți să-I mulțumim și în același timp să ne rugăm și pentru mama, îi îndemnă Lucia, iar ei îi urmară îndemnul.

Iar în cer era o bucurie nespusă, pentru că încă un suflet a fost câștigat pentru Domnul, iar Cartea Vieții se deschise și în ea se trecu numele Tabitei, iar în dreptul ei, un nume nou.

Dumnezeu lucrase în chip minunat în familia Margaretei și aproape toți puteau să recunoască aceasta. Ivan, căci prin el se făcuse trezirea, era mai mult decât fericit și se bucura sincer, împreună cu ceilalți.

49

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

Gsa

în care locuia Lucian cu familia lui era, după cum ne amintim, casa fratelui patronului lui Lucian. Această casă avea două etaje: primul alcătuia camera de zi, iar al doilea, am putea spune că era împărțit în două. În partea din față locuia Lucian, soția și băiatul lor, iar în partea din spate, locuia proprietarul și soția lui.

50

Ambii erau oameni cu o fire blândă, ușor de înțeles, așa cum sunt, de altfel, oamenii care știu ce înseamnă să ai o viață destul de aspră. Soția era o femeie care se înțelegea bine cu toată lumea și fiind foarte amabilă și destul de vorbărească, primea zilnic multe vizite.

Așa se face că într-o zi, cam pe la amiază, când Lucian și cei doi soți erau în camera de zi, vorbind, soția proprietarului spuse dintr-o dată:

-Ah, bine că mi-am adus aminte! Trebuie să sosească fata mai mică a domnului Toma, nu mai țin bine minte cum o cheamă, dar în orice caz, fata cea mai mică.

Lucian o privi mirat. Atunci ea îi explică că era una dintre musafirii pe care-i primea săptămânal. El nu mai apucă să zică nimic, pentru că în momentul acela se auzi soneria, iar femeia merse să deschidă.

Lucian se ridică să plece și se îndreptă spre ușă, dar atunci apăru Margareta împiedicându-l să treacă. El, când o văzu, tresări și se dete câțiva pași înapoi, dar Margareta era numai mirată că-l vede din nou pe omul acela care i-a răsturnat coșul în oraș și îl salută zâmbind.

El ezită o clipă, apoi îi răspunse și el la salut.

-O, vă cunoașteți, deci? Întrebă femeia amabil și puțin mirată. De unde?

-Într-o zi ne-am întâlnit în oraș, răspunse Lucian.

-A, deci nici nu vă știți numele măcar, nu?

Și fiindcă Margareta dădu din cap că nu, ea continuă atunci:

-Ea este fiica domnului Toma... ăăă....

-Margareta, o completă fata, văzând că ezita.

-Da. Așa. Margareta, repeta și femeia, mulțumită.

Lucian tresări din nou. Deci ea este Margareta. Nu se înșelase!

-...și el este domnul...

51

Pășind spre fericire

Acum se uită la femeie stăruitor. O ruga parcă din ochi să facă cumva, dar să nu-i rostească numele, dar femeia, ori că nu-l observase, ori că nu-l băgase în seamă, își termină liniștită propoziția:

-...Lucian.

Acum, Lucian se uită spre Margareta, cu o privire cu care spera să-i poată citi până în străfundul inimii și aștepta să vadă cum va reacționa Margareta la auzul numelui lui. Se întâmplă așa cum prevăzuse: fata tresări și se întoarse spre el, privindu-l fix.

-Lucian... îngână ea... Lucian!

Dar revenindu-și repede, parcă îi era rușine acum că reacționase astfel și de aceea îl întrebă:

-Și sunteți căsătorit?

-Da! răspunse el încet, dar Margareta îl auzi și parcă aducându-și aminte de ceva, zise, spre

marea bucurie a femeii, care aștepta de mult o asemenea invitație:

-Ah! M-a rugat Felicia să vă spun că vă pofteste mâine seară la noi, să luăm masa împreună.

Apoi uitându-se la Lucian:

-Și dumneavoastră sunteți poftit cu familia!

Invitația fusese adresată pe neașteptate, așa că Lucian păru surprins și dori să refuze, dar gazda i-o luă înainte:

-Desigur, desigur, vom veni cu toții! Vă mulțumim!

Margareta, care observase ezitarea și surprinderea lui Lucian, zâmbi și se ridică să plece.

Melibeea Maghiar

'eni și seara aceleiași zile. Margareta servea cina, împreună cu familia ei. Era veselă, gândindu-se la surpriza pe care le-o va face celorlalți a doua zi, cu venirea lui Lucian și a familiei lui, pe lângă ceilalți musafiri.

Privi în jurul ei cu teamă ca nu cumva să observe cineva că păstra în inima ei o taină, dar se liniști văzând că toți erau veseli.

52

53

Pășind spre fericire

Numai un suflet chinuit de amintiri era trist și aceasta se răsfrângea și pe chipul lui. Era sărmanul tată. Îl durea văzându-și aproape toți copiii la masă, adunați în jurul lui, doar unul, unul singur lipsea și acesta din vina lui. Își aducea aminte cât de rău și nesimțitor fusese la rugămintea fiului său. Parcă în clipele acelea uitase că prin ceva asemănător trecuse și el. Se purtase foarte aspru cu fiul lui la care ținuse foarte mult, izgonindu-l din casa părintească. Cine știe pe unde era acum. De fapt, se puneau problema dacă mai trăia! O, cum dorea sărmanul tată să dea timpul înapoi sau să-l mai vadă măcar o singură dată pe iubitul lui copil, să poată să-i ceară iertare în genunchi! Ah... dacă în momentele acelea n-ar fi fost orbit de furie! Dar acum, cine mai putea schimba lucrurile? "Doar Dumnezeu, El era singurul care putea face lucrul acesta!" îi șoptea Duhul Sfânt. "Dacă apelezi la El, rezolvi tot!" Dar nu! Cum putea apela el la Dumnezeu, când până acum îl respinsese și-L învinuise, că din cauza Lui s-a întâmplat totul. Nu! Pentru el nu mai exista iertare. Dacă nici măcar el nu-și putea ierta fapta făcută din nesăbuiță, darămite Dumnezeu, care era de trei ori sfânt? Nu, el trebuia să plătească pentru aceasta. El, numai el. Și cât de rău îi părea! Dacă ar putea da timpul înapoi! Dar, din păcate, nu se putea...

Însă vocea veselă și un pic neliniștită a Margaretei îl smulse din gândurile lui negre, făcându-l să tresară:

-Ce ai pățit, tată? Ești atât de trist și supărat! Ce este?

-O, fata mea! Sunt poverile anilor trecuți, care-mi apasă greu asupra umerilor deja slabi!

-Dar tată, continuă ea trist, de ce nu le lași asupra umerilor Domnului Isus? El poate să le ducă!

Bătrânul nu răspunse, în schimb se uită la ea, aproape zăpăcit. Nu știa dacă să spună ceva sau să tacă. Margareta observă nedumerirea lui și, cu fața strălucind de o bucurie cerească, zise:

54

Melibeea Maghiar

-Aș dori să fac de cunoscut că mai mulți dintre noi am ascultat glasul Domnului Isus care ne cheamă la El, pentru a ne da odihna, și El ne-a primit. Domnul este acum în viața noastră și

face parte din ea. El ne dă putere să trăim după voia Lui și tot El este Acela care mă ajută acum să-L mărturisesc. Toți cei de față în afară de Antonio și de dumneata, tată, suntem copiii Lui. Îi mulțumesc Domnului că, până acum, m-a ajutat să-I fiu de folos în lucrarea Lui și este chiar o mare onoare să mă numesc copilul Lui și să-I fiu ucenic, făcând tot ce pot, pentru ca să-I fiu pe plac pe calea cea strâmtă. Acum, Domnul Dumnezeu vă așteaptă și pe voi. Nu vreau să țin o predică, pentru că nu e nici locul, nici momentul potrivit, dar așa am primit îndemn de la Duhul, să vă spun că Domnul Isus S-a născut pe acest pământ și a murit, luând poverile și păcatul nostru, al tuturor asupra Lui, apoi a înviat a treia zi și S-a înălțat la cer, pentru ca să ne pregătească un loc, să putem fi și noi în slavă cu El. Și Margareta ocupă din nou locul. Nimeni nu mai zicea nimic. Doar Toma își șterse lacrimile, apoi prinzând curaj, zise:

-Tot ce mai vreau să știu este dacă fiul meu trăiește, dar... nimeni nu știe!

-Ba da, tată, eu știu! spuse Margareta apăsător.

Toți o priviră uimiți. Tatăl se ridică în picioare și cu nerăbdare, strigă:

-Știi tu? Unde este? Spune, spune repede!

-Tată, el trăiește și este chiar foarte aproape de noi. S-ar putea să-1 vezi. Poate chiar mâine. Un moment, Margareta auzi în jurul ei numai murmur și exclamații, dar nu le băgă în seamă, pentru că acum era ocupată să-i dea puțină apă tatălui ei, care leșinase.

Normal că a doua zi era așteptată de toți cu mare nerăbdare. Întrebările o copleșeau pe fată, dar ea se limita la a le spune că ar trebui să sosească pentru masa de seară și atât.

Dar, în sfârșit, ziua trecu. Veni ora cinei și soneria se făcu auzită. Tatăl tresări.

55

Pășind spre fericire

Melibeea Maghiar

Ușa camerei se deschise peste câteva minunte și servitorul anunță venirea oaspeților, apoi se dete în lături să le facă loc să intre. Atunci, Toma se ridică în picioare, tremurând.

Cei doi proprietari intrară salutând politicos, apoi... servitorul închise ușa.

Tatăl se uită la Margareta și din privirea lui se putea înțelege totul. La fel și ceilalți. Felicia, nerăbdătoare întreabă pe noii-veniți:

-Dar unde e Lucian, căci am auzit că trebuia să vină și el.

Vocea îi tremura ușor.

-Mi-a spus că va întârzia puțin, chiar nu știu de ce, răspunse, aparent nepăsător, femeia. Dar îi făcu apoi un semn discret Margaretei, care înțelese și ieși afară. În curte aștepta Lucian. Margareta alergă spre el.

-Lucian, haide înăuntru! spuse ea și o porni înainte pentru a-l conduce.

-Nu! Stai! Nu pot veni așa! strigă el.

-Așa cum? Margareta se întoarse spre el mirată.

-Margareta...glasul lui suna blând... odată am promis că nu mă voi mai întoarce în această casă! bărbatul lăsă capul în jos.

-Poftim? Margareta era uimită. Tu ai promis așa ceva?

Lucian ridică capul și o privi în ochi. După un timp, spuse:

-Așa cum cred că ți-ai dat seama de la început, eu sunt fratele tău!

Margareta nu păru surprinsă, ci cu o voce liniștită, răspunse:

-Da, m-am gândit la asta încă de când ți-am auzit numele. Dar Lucian, tatăl tău, te așteaptă. Crede-mă! Îi pare foarte rău de tot ce s-a întâmplat. Te rog, vino!

Margareta îl luă de mână.

-Lasă-L pe Dumnezeu să șteargă totul. Un tată este mai prețios decât toate promisiunile tale, spuse din mândrie și mânie la un loc!

El o privi o clipă ciudat.

-Crezi?

-Sunt absolut sigură. Acum, haide. Toată lumea te așteaptă nerăbdătoare.

Lucian nu mai avu timp să spună nimic, pentru că fata îl trase după ea, așa că nu se mai împotrivi și intră în casă. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul și mâinile îi tremurau. Își șterse fruntea de sudoare. Nici nu știa ce-i va spune tatălui când îl va vedea. Gândurile îi erau împrăștiate, nu putea să se gândească la nimic și dacă nu l-ar fi ținut Margareta de mână, conducându-l, el s-ar fi rătăcit umblând cine știe pe unde.

Toți se întrebau unde dispăruse Margareta, fiindcă la ei în familie nu era obiceiul să se plece din camera de unde se servea masa, în timpul ei și mai ales acum, când aveau musafiri. Dar deodată ușa se deschise larg și fata intră în cameră fără să zică un cuvânt, lăsând ușa deschisă. Felicia o întrebă curioasă unde fusese. Margareta se uită la ea fără să-i răspundă, apoi, făcând un semn cu capul, zâmbind, îi arătă ușa. Felicia privi acolo și după ce scosese un țipăt, toți își întoarseră curioși privirile înspre locul arătat de Margareta.

Și iată ce văzură: în pragul ușii era un bărbat înalt, care privea în cameră cu un aer rătăcit. Îi măsura pe toți cu privirea și nu zicea nimic. După câteva clipe în care o luptă puternică se dădea în el, acesta înainta spre tatăl lui, îngenunche în fața lui, îi luă mâinile bătătorite de muncă în mâinile lui fine și cu glasul sugrumat de emoție, îi zise:

-Tată... mă poți ierta vreodată?

Sărmanul tată nu știa de visează sau e realitate. Ochii i se umplură de lacrimi și nu putu zice nimic. Dar, într-un sfârșit, îl strânse pe Lucian la piept, într-un geamăt înăbușit de lacrimi

57

Pășind spre fericire

Meiibeea Maghiar

și de bucuria pe care o simțea pentru prima dată după atâția ani, bucurie la care de mult visa. După ce emoțiile trecură și Lucian putu să se ridice, uitându-se în jurul lui, văzu că toată lumea prezentă, inclusiv cei doi musafiri care se simțeau în plus în mijlocul acestei familii reunite în care Dumnezeu își făcuse lucrarea, aveau lacrimi în ochi. Își îmbrățișa pe rând fratele, surorile, cumnata, cei doi nepoți și toată lumea era fericită.

Acum, toți cereau lămuriri: de unde și prin ce cale îl întâlnise Margareta pe Lucian.

Fata zâmbi și repetă pentru a doua oară scurta întâmplare a întâlnirii lor. Când termină, Tabita exclamă, uitând de Lucian:

-Ce frumos lucrează Dumnezeu!

Bărbatul întoarse mirat capul spre ea. Felicia îi observă gestul și cu o voce plină de tristețe la gândul că poate Lucian nu-l cunoștea pe Dumnezeu, îi spuse că toți, în afară de Antonio și de tatăl lor, îl primiseră pe Dumnezeu în inimile lor.

Uimirea se putea citi ușor pe fața lui Lucian, dar în inima lui se petrecea ceva total diferit de cum credea Felicia: inima-i era plină de bucurie. Dar își lăsă sora să termine în liniște, apoi întrebă cu curiozitate și mirare:

-Dar cine v-a condus pe această Cale?

Margareta reluă întâmplările prin care trecuseră primindu-l pe Domnul și cunoscând calea Lui. Îi mai povesti cum tatăl lor nu acceptase să fie mântuit, tocmai din cauza lui.

Atunci, Lucian se întoarse hotărât spre tatăl lui și-i zise:

-Tată, acum că m-ai revăzut și ne-am împăcat, nimic nu te mai împiedică să-L primești pe Domnul!

Felicia privi spre Margareta mirată, crezând că știa ceva și în privința aceasta, dar nu era așa.

-Fiule, răspunse tatăl, m-aș pocăi și eu, dac-aș știi că toți, toți din familia mea, dintre copiii mei ar fi la fel ca mine! Dar fiindcă...

58

-Tată, îl întrerupse fiul său, din partea noastră nu mai trebuie să aștepți, pentru că noi suntem deja pe calea Mântuirii!

Un murmur de bucurie se făcu auzit.

-Dar mai rămâne doar Antonio!

Toți se întoarseră spre băiatul care se înroși la față.

-Chiar doream să vă spun că sunt gata și eu să vă urmez, căci am văzut puterea lui Dumnezeu la lucru și am rămas impresionat, îngână el timid.

Strigăte de bucurie răsunară. Tatăl începu să plângă.

-Degeaba, zise el printre lacrimi, degeaba! Dumnezeu e prea mare ca să te poți măsura cu El. De aceea mă declar învins și recunosc că este un Dumnezeu Atotputernic, fără seamăn sub soare. Acum, doresc să între și în viața mea, pentru că am văzut că fără Dumnezeu, totul e pustiu și gol!

Toți erau bucuroși. Atunci Margareta le propuse să-I mulțumească Tatălui din cer pentru harul Său bogat, pentru binecuvântările din acea zi și pentru Antonio și tatăl lor.

A doua zi, așa cum rămase stabilit în seara precedentă, Lucian reveni, dar de data asta, împreună cu familia lui.

Toma îi ceru iertare și Iuliei.

-Dar cum se face, întrebă Martin nedumerit, că pe tine acum te cheamă Iulia, căci te chema, parcă, altfel?

Iulia zâmbi și spuse:

-Imediat după ce am plecat și ne-am căsătorit, Lucian m-a rugat să nu mai zic nimănui că mă cheamă Camelia, ca să nu ne recunoască cineva, ci să spun că mă cheamă Iulia, celălalt nume al meu.

Și fiindcă toată lumea era lămurită, Margareta propuse:

-Fiindcă afară este o zi minunată, nu cred că ar strica o mică plimbare, nu-i așa?

Toți acceptară și ieșiră afară. Totul în jur era frumos, mai ales pentru bătrânul tată, care era atât de fericit, încât i se părea că toată natura împărtășește bucuria lui. Acum nu mai

59

Pășind spre fericire

avea de ce să se îngrijoreze și își petrecea timpul laudând pe Dumnezeu din toată inima.

Melibeea Maghiar

60

/___ Jwpă câteva săptămâni binecuvântate, cei doi bărbați cu familiile lor plecară, căci concediul li se terminase.

Dar la scurt timp, fiecare primi câte un plic din partea Margaretei. Se așteptau să găsească ca întotdeauna o scrisoare, dar mare le fu surpriza când, în loc de scrisoare, găsiră o invitație pentru nunta Margaretei cu... Ivan. Deci, nu aveau ce face! Trebuiau să se întoarcă din nou acasă, fie că aveau sau nu timp, căci nu puteau lipsi de la nunta surorii lor. Dar ei

61

Pășind spre fericire

învățaseră că trebuia să lase totul sub controlul lui Dumnezeu, căci El poartă de grijă în toate lucrurile. Și așa și era!

62

Tiparul executat la: S.C. **Cârmei Print & Design S.R.L.**

Arad, Str. Weitzernr. 12

telefon 0257 250670; fax 0357 814601

e-mail: carmelprint@gmail.com